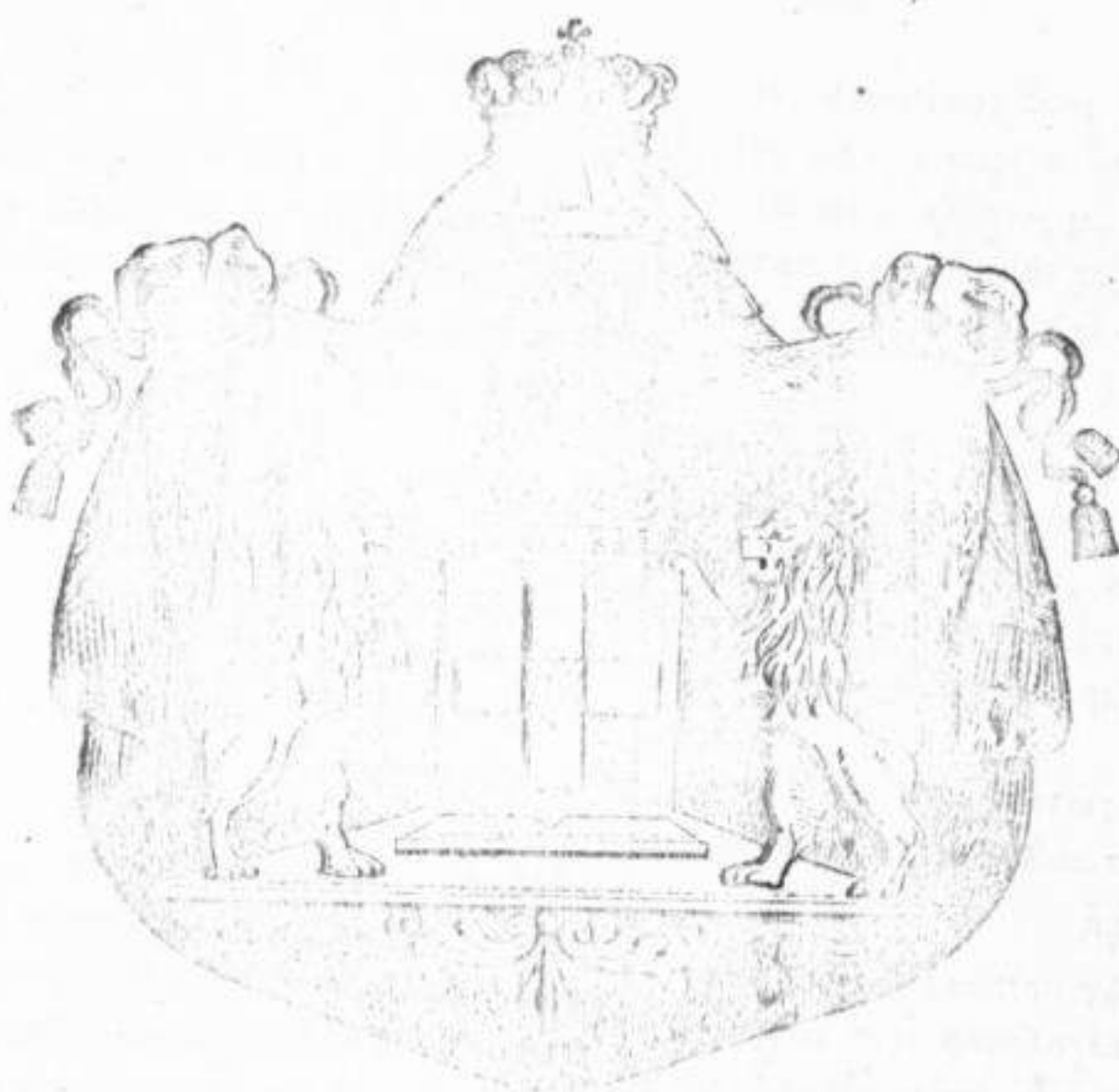

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΑΡΙΘ. 27.

1841.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 31 Δεκεμβρίου.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Διάταγμα Περὶ τῶν δημοτικῶν φόρων τοῦ 1842 ἔτους.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τῶν δημοτικῶν φόρων τοῦ 1842 ἔτους.

Ο Θ Ω Ν

ΕΛΕΘ ΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείας ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν τὰ ἑξῆς.

Ἄρθρ. 1.

Ἀφοῦ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἐκ τῆς δημοτικῆς περιουσίας πρότοδος, τὰ πρόστιμα, τὰ μετρικὰ δικαιώματα, οἱ ἐκ τῶν πανηγύρεων πόροι, καὶ τὰ παραχωρηθέντα μερίδια τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν, τῶν ἐπιτηδευσμάτων καὶ τῶν ἔσωτερικῶν διαβατηρίων τέλους δὲν ἐξαρκοῦσιν εἰς τὰς κατεπειγούσας καὶ ἐπωφελεῖς τοῦ δήμου χρεῖας, τὰ δημοτικά συμβούλια δύνανται νὰ ἐπιβάλλωσιν ἑμμεσον φόρον ἐπὶ τῶν ἔξωθεν τοῦ δήμου καὶ πρὸς ἔσωτερικὴν αὐτοῦ κατανάλωσιν εἰσκομιζομένων ὠνίων, προτιμωμένων βαθμικῶν ἐκείνων τῶν εἰδῶν, τῶν ὑποίων ἢ φορολογία εἶναι ὀλιγώτερον ἐπισημητὴ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐνδεῆ τῶν κατοίκων κλήσιν.

Ἄρθρ. 2.

Εἰς τὸν αὐτὸν φόρον ὑποβάλλονται τὰ εἰρημένα ὦνια, καὶ ὅταν παράγονται ἐντὸς τοῦ ὁποίου πωλοῦνται δήμου, εἰς δὲν εἰσεπράχθη δι' αὐτὰ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἕτερος δημοτικὸς φόρος.

Ἄρθρ. 3.

Ὡς ὑπαγόμενα εἰς φόρον ὦνια κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα 1 καὶ 2 θεωροῦνται τὰ πνευματώδη ποτὰ, τὰ ἐδάδιμα καὶ τὰ λοιπὰ εἰς καθημερινὴν ἐντὸς τοῦ δήμου κατανάλωσιν προωρισμένα εἶδη.

Ἄρθρ. 4.

Ὁ ἑμμετος οὗτος φόρος δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὰ δύο τοῖς 0/0 ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν ὠνίων, οὔτε νὰ ἐπεκτείνεται εἰς ἄλλα εἶδη ἀνευ τῆς Ἡμετέρας ἐγκρίσεως.

Ἄρθρ. 5.

Ὅταν τὰ φαρυλογήσιμα ὦνια, μεταφερόμενα διὰ τινος δήμου, ἀποτίθενται προσωρινῶς εἰς αὐτὸν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ πωληθῶσι καὶ καταναλωθῶσι εἰς ἄλλον, ὀφείλει ὁ κομιστὴς αὐτῶν νὰ κοινοποιήσῃ ἀνυπερβότως εἰς τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα, ἢ τὸν ἐνοικιστὴν τοῦ φόρου, ἀκριβῆ σημείωσιν τοῦ εἶδους καὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῶν, καὶ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον μέλλει ν' ἀποθέσῃ αὐτά, ὥστε νὰ γίνεταί παρ' αὐτῶν ἡ ἐξίλεξις.

Άρθρ. 6.

Τὸ περὶ ἐπιβολῆς τοῦ ἐμμέσου φόρου ψήφισμα τῶν δημοτικῶν συμβουλίων πρέπει νὰ ἐπαριθμῇ κατ' ὄνομα τὰ εἰς τὸν φόρον ὑποβαλλόμενα εἶδη, προσδιοριζομένου ταύτοχρόνως δι' εἰδικῆς διατιμῆσεως καὶ τοῦ πληρωτέου φόρου δι' ἓν ἑαττον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῆς ἀγοραίας αὐτῶν τιμῆς.

Άρθρ. 7.

Ἐν μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἐμμέσου φόρου ἀποδειχθῇ ὅτι αἱ πρόσοδοι τοῦ δήμου δὲν θεραπεύονται καὶ οὕτως αἱ ἀπαραιτήτους ἀνάγκας αὐτοῦ, τότε ἀναλόγως τοῦ ἐλλείμματος ἐπιβάλλεται καὶ ἄμεσος εἰσφορά ἐπὶ τῶν προϊόντων ὅλων τῶν ἐντὸς τοῦ δήμου κειμένων κτημάτων τῶν ὑπαγομένων εἰς τοὺς ἐγγεῖρους δημοσίους φόρους· ἀλλ' ἡ εἰσφορά αὕτη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνει τὸν ὅρον τῶν δύο τοῖς 0/10 ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἀφαιρουμένου ἐξ αὐτοῦ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δεκάτου, καθὼς καὶ τοῦ εἰς τὸ δημόσιον ἢ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον ἀποδιδόμενου ἐτησίου ἐνοικίου ἢ μισθώματος τῆς ἐπικαρπίας. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐθνικὰ καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα, ὁ φόρος οὗτος δίδεται ἀπὸ τοὺς καλλιεργητάς. Τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἐξαιροῦνται τὰ μοναστήρια, τῶν ὁποίων αἱ πρόσοδοι δὲν ἐξαρκοῦσιν εἰς τὰ πρὸς συντήρησιν των ἀναγκαῖα.

Άρθρ. 8.

Ὅπου οἱ δήμοι δὲν κρίνουντι συμφέρον νὰ ἐπιβάλλωσιν τὴν ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς εἰσφορὰν, τὰ ἐξοδα τῆς ἀγροφυλακῆς πληρώνονται παρὰ τῶν ιδιοκτητῶν τῶν ἀγρῶν καὶ φυτειῶν, διανεμόμενα μεταξὺ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐγγώριον συνήθειαν, ἢ μὴ ὑπαρχούσης τοιχύτης, ἀναλόγως τῶν ἀμέστων δημοσίων φόρων καὶ εἰς τὴν πρώτην δὲ καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν κατὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου.

Άρθρ. 9.

Ἡ κατὰ τὸ ἀρθρ. 7 ἐπιβαλλομένη εἰσφορά ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δήμου βόσκοντα ποίμνια, κατὰ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α'. Ἐφ' ἑκάστου τῶν μεγάλων ζώων, οἶον βοῶν, ἵππων κτλ. μέχρι τριάκοντα λεπτῶν.

β'. Ἐπὶ τῶν μικρῶν, οἶον προβάτων, αἰγῶν κτλ. μέχρις ἑπτὰ λεπτῶν.

Ἐξαιροῦνται τὰ ἐργατικά ζῶα παντὸς εἶδους, τὰ θηλάζοντα νεογνά, καὶ οἱ μέχρι τριετοῦς ἡλικίας μότχοι καὶ πῶλοι.

γ'. Ἐπὶ τῶν μελισσίων, μέχρι πέντε λεπτῶν.

Άρθρ. 10.

Ὅσάκις μεταφέρονται τὰ ποίμνια ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλον δῆμον πρὸς νομὴν, ὁ εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθ. προσδια-

ρισθεὶς ἀνώτατος ὅρος διανέμεται ἐξ ἡμισείας εἰς τὰ θερινὰ καὶ χειμερινὰ λειβάδια. Τοῦτο δὲ τὸ ἥμισυ ὑποδιαιρεῖται ἀναλόγως μεταξὺ τῶν δῆμων τῶν παραχωρούντων εἰς ποίμνιόν τι, πρὸς σταθερὰν στάθμευσιν, τοῦ αὐτοῦ εἶδους νομὴν δηλαδὴ χειμερινὴν ἢ θερινήν.

Άρθρ. 11.

Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω 3, 7 καὶ 9 ἀρθρα ἔμμεσοι καὶ ἄμεσοι δημοτικοὶ φόροι δὲν δύνανται νὰ εἰσπραχθῶσιν εἰρή, ἀλλὰ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους συζητηθῶσι καὶ ψηφισθῶσι μετὰ τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐγκριθῶσιν ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως δὲ τοῦ διοικητοῦ γίνεται ἐκβασίς εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἑσωτερικῶν Γραμματεῖαν.

Άρθρ. 12.

Αἱ περὶ τοῦ ἐτησίου τῶν δῆμων προϋπολογισμοῦ καὶ τῶν τυχόν περὶ φορολογίας εἰδικῶν πράξεων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων διοικητικαὶ ἀποφάσεις πρέπει νὰ κοινοποιῶνται ἀνυπερθέτως ἐκάστη εἰς τὸ ἀνήκον δημοτικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει, ἔν ἔχῃ λόγους ἐφέσεως, νὰ ἐκκαλῇ αὐτὴν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἑσωτερικῶν Γραμματεῖαν ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, λογιζομένων ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιδόσεως. Παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης ἡ διοικητικὴ ἀπόφασις εἶναι τελεσίδικος.

Άρθρ. 13.

Ἐν, ἔνεκα ἄλλων περιστάσεων καὶ οὐχὶ δι' ἀμέλειαν ἢ βραδυτῆτα δημοτικῆς τινος ἀρχῆς, ὁ δημοτικὸς προϋπολογισμὸς δὲν προρθᾷ νὰ ἐγκριθῇ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐρχομένου ἔτους, τὰ τακτικὰ ἐσοδα καὶ ἐξοδα τοῦ ἀνέχοντος δήμου ἐπιτρέπεται νὰ ἐξακολουθῶσιν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους μέχρι τῆς ἐγκρίσεως τοῦ νέου, ἐπιφυλαττομένων τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν καὶ, κατὰ τὰς περιστάσεις, αὐστηροτέρων μέτρων κατὰ τῶν δημοτικῶν καὶ διοικητικῶν ἐκείνων ὑπαλλήλων, ὡς καὶ τῆς ἀδρανείας ἢ δυστροπίας τῶν ὁποίων ἤθελε προέλθῃ ἡ ἑλλειψὶς αὕτη.

Άρθρ. 14.

Τὸ παρὸν Διάταγμα ἰσχύει διὰ τὸ 1842 ἔτος.

Άρθρ. 15.

Ἡ ἡμετέρα ἐπὶ τῶν ἑσωτερικῶν Γραμματεῖα παραγγέλλεται νὰ δημοσιεύσῃ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐκτελέσῃ τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Δεκεμβρ. 1841 (5 Ἰανουαρ. 1842.)

Ο Θ Ω Ν

Ὁ ἐπὶ τῶν ἑσωτερικῶν Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας
Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ.